

CARTA AL DIRECTOR

Divendres, dia dels mobles i d'alguna cosa més

El fet de veure a les notícies com detenien una de les majors bandes de lladres de coure em va fer pensar en el meu barri els divendres a la tarda, "El dia dels mobles", que en diuen. Activitat que consisteix a llençar els mobles i trastos vells al carrer els divendres als vespres, de manera que el barri esdevé un mercat ambulat de ferralla, brutícia i fustes esquerdades. I és que s'hi llencen mobles, sí, però també s'aprofita per a fer neteja d'armaris, i a la vora dels contenidors els divendres al vespre trobem roba, joguines trencades,

pells de plàtan, llaunes i tota la brossa que en un dia normal hauria d'anar a parar als contenidors però que en ser divendres el "Dia dels mobles" es permet de llençar fora. Si a això hi sumem la quantitat de furgonetes i camions que hi circulen pels carrers del barri buscant el tresor del coure, el que vindria a ser una festa acaba esdevenint un macrobotellón. Per sort, d'aquests no en tenim gaires, al barri. Per sort.

Àngel Barroso

"Paquito" Pamies, l'ombra discreta de la faràndula

Capítol III: Del Paral·lel a Pedralbes

El Paral·lel amaga secrets, històries i personatges. Paco Pamies (La Murada d'Orihuela, 1955) és totes tres coses. Superades les dues primeres entregues, arribem a l'equador del viatge en el temps que estem fent de la mà d'en Paquito.

Als principis dels 80, Paquito Pamies remenava les cires a la discoteca de moda de la ciutat, Barbarroja. "Bé, en realitat Barbarroja era una disco de barri, popular, només es vestia de gala a les nits", ens confessa... Muri com ell sol, però, el nostre expert en faràndula -que ja gaudia de la sabiduria de la trentena llarga- tenia l'olfacte ben afilat. De cap altra manera es pot entendre, sinó, que en aquella època, el famós actor i empresari teatral del cinema espanyol, Paco Martínez Soria, li concedís la gestió de vendre el teatre que, aleshores, duia el seu nom. "En Martínez Soria estava fart de les traves burocràtiques que patia per gestionar el seu teatre -l'Antic Talia- i va donar-me potestat per vendre'l".

D'aquesta manera, el prestigi de Pamies va augmentar i, ràpidament, l'any 1984 el van contractar com assessor de direcció d'un altre dels grans pilars de les nits barcelonines: la discoteca Duetto, situada al carrer Consell de Cent, al costat de la famosa sala Trauma. "Duetto tenia un punt més refinat, tarda i nit tenia un públic més selecte i, tècnicament, era una meravella".

Paquito, Sabrina i el fracàs de l'U nió Soviètica

Després de prendre's un temps sabàtic (tot i que l'inquiet Paquito, "inventor de moltes coses" -com diu ell- montaria la Primera Volta Aèria d'Avions Ultralleugers de Catalunya) arribaria, l'any 1987, la culminació de la seva trajectòria en el món de les relacions públiques faranduleres: la direcció de la discoteca Quartier. Allà, tots els contactes que Pamies havia acumulat en les seves anteriors etapes en el Teatre Victòria, el Teatre Nacional de Barcelona o a les esmentades sales de festa com Barbarroja o Duetto van servir per omplir de famosos les nits de la flamant Quartier.

En aquest punt, Paquito explica dues anècdotes que podrien ser un miler si, mentre parla pel diari, no hagués d'atendre la clientela que l'espera al seu local Bar Loco del Paralelo (Paral·lel, 67). Per celebrar el 5è aniversari de la discoteca, una nit, el nostre relacions públiques va dur a Sabrina, "la Shakira de l'època". "Com que era el nostre aniversari, l'entrada en un principi havia de ser gratuïta, però no podíem regalar l'entrada la nit que rebíem a Sabrina". Va ser aleshores quan Paco va muntar una carpa "amb

unes privilegiades vistes de Barcelona", al costat de la sala perquè la gent pogués ballar el famós Boys boys. "Vaig reunir sis mil persones a la carpa i un miler a l'interior de la sala".

Abans d'abandonar el nostre protagonista ens atura i pregunta: "Saps per què la selecció de la U nió Soviètica no va guanyar el Mundial de Bàsquet d'Espanya de 1986? Va ser per culpa meua!". A quell any Barcelona havia acollit les semifinals de la competició i Madrid albergava la gran final. Una de les semis, la va guanyar la U nió Soviètica liderada per un jove Arvydas Sabonis, que anys més tard vestiria el mallot blanc del Real Madrid. A més, en aquell combinat militaven jugadors com Valdis Valters, Alexander Volkov o Vladimir Tkachenko. "La nit abans de la final -que els enfrontaria contra els EUA- els jugadors estaven de festa al meu local". L'endemà, a Madrid, contra els americans, van acusar les copes de més que es van beure a Quartier amb en Paquito.

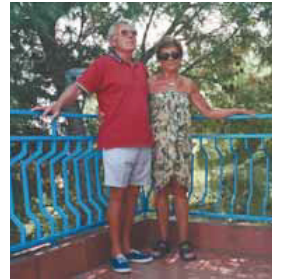
Jordi Molina

A dalt, Paquito amb la famosa Sabrina. A baix, una foto actual de Pamies amb Pep Guardiola.

El ZONA SEC perd un fidel lector: Antonio Galindo

No és aquest un diari que destaquï pel seu exagerat nombre de lectors. Un diari petit, d'un barri petit, en un país petit, ha de tenir, com no, un públic petit. Potser per això, coneixem bé alguns dels nostres seguidors. Un d'ells, l'Antonio Galindo, ens va deixar el passat Sant Jordi després de 86 anys de vida. Sensible, esplèndid, generós i elegant, l'Antonio no era veí del barri, vivia al Guinardó, però els últims cinc anys sempre llegia el ZONA SEC. El seu nét, periodista, n'era el culpable. D'una manera

Antonio Galindo i Dolores Garrido a l'apartament familiar de Segur de Calafell. Foto: Família Galindo-Garrido

o d'una altra, el diari del barri sempre s'acomodava en una posició privilegiada del seu pis del carrer Amílcar. Allà, en companyia de la seva esposa -a qui ell sempre s'hi referia com Lola o Lolita- llegia el diari prestant especial atenció als articles que signava el seu nét petit. El ZONA SEC se suma al record d'un avi entranyable i al dol de la seva gran família.

Jordi Molina

Gats abandonats, sentiments oblidats

Som una societat malalta. Comprém un gat o un gos caprici d'un familiar i quan ens en cansem o bé tenim algun problema, els abandonem al carrer.

Faci sol o plougi, els meus amics de l'Associació Gats Urbans surten al carrer per tal d'alimentar, curar, esterilitzar els animals. Us en parlo de gats, un gran nombre d'ells casolans i poc acostumats a la duresa de la vida al carrer: Gats abandonats a l'asfalt.

Els meus amics de Gats Urbans lluiten contra la poca col·laboració de l'Ajuntament, la indiferència de la gent i, de vegades, l'hostilitat dels veïns.

Els meus amics defensen amb orgull la seva feina, que la qualifiquen de social.

Els drets dels animals també existeixen, em peteïxen quan me'ls trobo pel carrer. Adés deixen una safata amb el menjar sota el cotxe, adés cerquen una font per omplir d'aigua un recipient. Tota una feina realitzada amb molt d'amor, paciència i sacrifici. Si us els trobeu pel barri, dediqueu-los el millor dels vostres somriures.

Ernest Millet

